

1997 – Zomer – Nacht 1

De zomervakantie was bijna ten einde, het nieuwe schooljaar stond voor de deur. Het laatste jaar van de basisschool, gevuld met Cito-toetsen. Het laatste jaar van echt kind zijn. Het was een zomer vol met nieuwe computerspelletjes op hun Windows 95 pc's. Bijna religieus doken ze in de werelden van 'Outlaws', 'Redneck Rampage' en vooral de sadistische, helse landschappen van 'Blood'. Dennis Maas en Tom Franken zaten die nacht in de achtertuin van familie Franken. De radio stond zachtjes aan, een hit van een paar jaar eerder werd herhaald. Joan Osborne's 'One of Us'.

"If God had a face what would it look like?

*And would you want to see"*⁴⁶

Tussen de slaapzakken in lagen een stel lege rode, blauwe en een paar groene *Smiths* chipzakjes, lege blikjes *3Es* cassis en sinas en een aangesproken pak Koetjesrepen. De jongens hadden buikpijn, maar wel de brandstof die ze nodig dachten te hebben. Het was namelijk traditie om tegen het einde van de zomervakantie te proberen de hele nacht op te blijven. Hun ouders dachten dat het voort kwam uit de wens om de zomervakantie nog verder te rekken. Vorig jaar hadden ze het bijna gehaald. Ze zagen de hemel al lichter worden. Maar toch waren ze in slaap gevallen. Ze waren vastbesloten het dit jaar wel te halen. Ze zaten beide in een laat stadium van hun sugar rush.

Het enige licht in de tent was een zaklantaarn die in de hoek lag. Dennis had nog een knijpkat schijnwerper bij zich, maar die leek met iedere beweging steeds minder licht te produceren. Tom was in een magazine, met een digitale afbeelding van een alien op de kaft aan het bladeren, maar het lukte hem niet om zich echt te concentreren.

Dennis drukte zijn bril verder op zijn neus. "Je opa heeft een loep, toch?" mompelde hij "Die kunnen we hierop plakken, dan komt er meer licht uit."

"Zo werkt het niet hoor," Tom sloeg het magazine dicht en ging rechtop zitten.

"Echt wel. Een vergrootglas maakt het licht sterker," zei Dennis. "Je kunt daarmee iets in de fik steken."

“Niet met een zaklamp.”

“Wel in ‘The Incredible Machine’.”

Dennis was de minder snelle leerling van de twee. Hij was best een pientere jongen en alles wat hem echt boeide, had hij zo tot op de bodem uitgezocht. Maar zeker niet alles boeide hem. Hij was hier dan vaak ook zeer uitgesproken over.

Tom was veel behoudender en socialer. Hij was een snelle leerling en had een veel bredere interesse. Toch wisten beiden dat ze samen sterk stonden en ze voelden zich vrij wanneer ze elkaars fantasie voedden.

De realisatie dat zij waarschijnlijk hun laatste schooljaar samen tegemoet gingen hield ze wel bezig. Tom zou waarschijnlijk op de middelbare school op een ander niveau terecht komen dan Dennis.

Maar nu was dat ver weg. Nu moesten ze eerst maar eens zien, of ze de ochtend zouden halen zonder in slaap te vallen. De tent stond in de tuin van de ouders van Tom en de nacht was steeds dieper aan het worden. Ze hadden eerder al gehoord hoe het verkeer op straat was gestopt. De straatverlichting ging uit en ze hadden naar de sterren gekeken en begrepen dat ook zij op duizelingwekkende manier onbeduidend waren in het grote geheel. Ze hadden naar de radio geluisterd, waarop ze vorig jaar een zender hadden gevonden met vreemde hoorspelen. Het was nu nog te vroeg hiervoor, of het kon zijn dat die hoorspelen verloren waren gegaan in de vergankelijkheid van de ether, maar voor nu klonk er enkel muziek.

Joan Osborne bereikte bijna de conclusie van haar bitterzoete verhaal over God onder de mensen toen er opeens een ruis op de radio kwam. Het begon als een zachte ruis, maar die werd snel harder en het geluid van de muziek werd opgezogen. Beide jongens keken elkaar geschrokken aan. De krekels buiten zwegen ook. Even hoorden ze alleen elkaar. En toen klonk er een luide en hoge kries in de verte die zij zowel hoorden als door hun hele lijf voelden. Hierna volgde er enkel stilte.

“Wat was dat?” vroeg Tom.

“Kut, dat klinkt niet oké! Is dat een ... kat?” opperde Dennis met zijn gebruikelijke gevloek. Het kwam er met een gebrek aan overtuiging uit waaruit bleek dat hij dat zelf ook niet dacht. “Ik ken geen katten die zo klinken,” mijmerde Tom nog zwakjes.

Het licht van de lantaarn knipperde en plots viel het licht uit. Dennis

scheen op Tom met de knijpkat. Ze hielden hun adem in. In de verte kraakte een boom en een briesje streekte langs het tentzeil. Verder leek het of ze alleen hun harten hoorden kloppen. Hoorden bonzen. Alsof het bloed in hun lijf via een diepe ritmische trilling gehoor gaf aan de hoge krijgs in de nacht. Dennis en Tom keken elkaar recht aan en beide voelden zich licht in het hoofd.

Plots gingen zowel radio als licht weer aan. Als er iemand een schot in de tent had gelost, had de impact van dit moment niet groter kunnen zijn. Dennis dook ineen en keek geschrokken naar de radio. De muziek was veranderd in een waanzinnig klinkende melodie en de stem die nu klonk was duivels en grotesk.

"There is a light in the forest

There is a face in the tree" ⁴²

Dennis knipperde met zijn ogen en keek naar Tom en zag dat zijn vriend onregelmatig ademhaalde. Het leek of hij bevangen was door een soort hyperventilatie. Dennis kroop meteen naar hem toe en probeerde hem te kalmeren.

"Tom! Rustig!" fluisterde hij, terwijl hij hem bij de schouders nam en hem in de ogen probeerde te kijken.

"Ruik je dat?" vroeg Tom, en hij vulde zijn longen met lucht.

Dennis beseftte dat de ademhaling van zijn vriend helemaal tot rust kwam. Hij inhaleerde diep. De muziek op de radio had inmiddels een hyperactief ritme aangenomen en Dennis leunde snel weg om de radio uit te zetten. Hij keek naar Tom, die doodstil recht overeind zat.

"Ruik je dat?" herhaalde Tom. Zijn stem klonk afwezig en hij stak als een hond zijn neus in de lucht, sporend naar een verleidelijk feromoon. Dennis rook niets.

Toen kwam Tom overeind en hij verliet de tent.

"Tom?" vroeg Dennis zwakjes. Er kwam geen antwoord. Hij greep de knijpkat en ging achter zijn vriend aan naar buiten. De buitenlucht was een stuk frisser. De geur van dauw en vochtig gras stak als een koud mes in Dennis' borst. Als Tom zich niet zo roekeloos zou gedragen had hij zijn jas nog gepakt. Maar Tom liep al naar de rand van het tuinhek. Hoewel dit streng verboden was. Eén van de twee voorwaarden waaronder zij die nacht in de tent mochten slapen, was dat zij het terrein niet verlaten (de andere voorwaarden was dat ze geen herrie zouden maken). Tom klom behendig over het hek en verdween tussen de coniferen de duisternis in.